

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.675/2014/7.szám

A Kúria a dr. Sándor Bernadette Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Sándor Bernadette ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szabó Erzsébet jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. május 5. napján kelt 2.K.27.192/2013/14. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 16. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.192/2013/14. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 535.700 (ötszázharmincötezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél 2006-2008. évekre személyi jövedelemadó (szja) adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett.

Az elsőfokú adóhatóság a revízió eredményeként hozott határozatában kötelezte a felperest 5.356.880 Ft adóhiánynak minősülő szja adókülönbözet megfizetésére, 2.678.440 Ft adóbírságot szabott ki, 2.400.647 Ft késedelmi pótlékot számított fel. Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 109. §-ára alapítottan 2006-2007. évekre becslést alkalmazott és az ennek során felállított bevételi és kiadási összesítő táblázat (idősoros pénzforgalmi mérleg) alapján azt állapította meg, hogy a felperes 2006. évben 9.824.033 Ft, 2007. évben pedig 5.229.090 Ft kiadásra nem

rendelkezett igazolt fedezettel. A felperes nem bocsátott az adóhatóság rendelkezésére olyan hiteles dokumentumokat, iratokat, bizonylatokat, adatokat, amelyek alkalmasak lettek volna annak igazolására, hogy a kiadások fedezetül szolgáló pénzeszközök adózott vagy adómentes, illetve bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmeiből, bevételeiből származtak volna. A fedezethiányként feltárt összegek nem munkaviszonyból vagy egyéb, nem önálló tevékenységből származtak, így szja bevallásában jövedelmét nem teljes körűen vallotta be, ennek egy részét eltitkolta. A fedezethiányként megállapított összegeket az adóhatóság a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 28. § (1) bekezdése alapján egyéb jövedelemnek minősítette, 2005. és 2009. évekre nem tett megállapítást. Elfogadta a 2008. évi bevallásban feltüntetett ingatlan bérbeadásból és ingatlan értékesítésből származó jövedelmet, erre az évre adókülönbözetet kizárólag azért állapított meg, mert a felperes nem volt jogosult a bevallásában érvényesített adókedvezményre.

A felperes fellebbezése alapján eljárta alperes a 2012. november 10. napján kelt határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Nem fogadta el a felperes előadását, mely szerint a vizsgálat alá vont időszakot megelőzően 12.000.000 Ft megtakarítása volt, ez 2005. január 1-jén a rendelkezésére állt, és ebből fedezte vizsgált időszaki kiadásait.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését és az elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

Az alperes jogszerűen alkalmazott becslést, ennek módszere is alkalmas volt a megfelelő adóalap kiszámítására. A felperes nem tett eleget az Art. 109. § (3) bekezdése, illetve a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. §-a szerinti bizonyítási kötelezettségének, csupán állította, de nem bizonyította hitelt érdemlő adatokkal, hogy az általa hivatkozott megtakarítás, a 12.000.000 Ft 2005. január 1-jén is rendelkezésére állt volna. A felperesnek, továbbá fiainak peres eljárás során tett nyilatkozatai nem támasztják alá az összeg meglétét, rendelkezésre állását, nem tartalmazzak konkrét egybehangzó adatokat. A felperes a perben sem igazolta a 40.000.000 Ft-ot meghaladó, állítása szerint 2000. és 2004. között keletkezett bevétel megszerzését, bevallásai sem támasztják alá érvelését. Az alperes ezért jogszabálysértés nélkül hozta meg érdemi döntését a kereset által felülvizsgálni kért körben.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, kereseti kérelmei

szerinti döntés meghozatalát vagy az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Érvelése szerint a határozatok nem felelnek meg az Art. 97. § (4)-(6) bekezdéseiben, 108. § (2) bekezdésében, 109. § (1) bekezdésében, a Pp. 206. §-ában foglaltaknak. Az alperes álláspontja szerint nem tett eleget a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének, nem tárta fel a javára szóló tényeket. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül és a logika szabályaival ellentétesen mérlegelte, téves jogértelmezéssel és jogkövetkeztetéssel állapította meg, hogy az alperes e körben nem követett el jogszabálysértést, jogsértően hagyta figyelmen kívül korábbi időszaki megtakarításait. A jogerős ítélet iratellenesen állapította meg, hogy csupán állította, de nem igazolta hitelt érdemlő adatokkal 40.000.000 Ft-ot meghaladó 2000. és 2004. között keletkezett bevételét.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárásban, rendkívüli jogorvoslati jellege miatt nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek. A Kúria a Pp.275. §-a szerinti szabályozás értelmében a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet.(BH2002.29., BH2012.179.).

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, mivel ez nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

A Kúria a Pp. 275. §-a alapján eljárva a rendelkezésére álló iratok alapján azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet megfelel a Pp. 206. § (1) bekezdésében és a 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A jogerős ítéletben megállapított tényállás hiánytalan, iratszerű, a közigazgatási és peres eljárás során beszerzett, illetve benyújtott bizonyítékok egyenkénti, továbbá egymással történő egybevetésével elvégzett értékelésén alapul. A bizonyítékok mérlegelése okszerű, megfelel a logika szabályainak, az erre irányadó jogszabályi rendelkezéseknek, és a bíróság teljesítette indokolási kötelezettségét is.

A Kúria teljes körűen osztja a jogerős ítéletben kifejtett jogi

álláspontot, ezért annak megismétlése nélkül, a felülvizsgálati kérelemben előadottakra figyelemmel, csupán a következőkre kíván rámutatni:

Az alperes és az első fokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy fennállt a becslés jogalapja. Hangsúlyozza e körben a Kúria is, hogy a felperes a vizsgált időszakban nem állt munkaviszonyban, nem végzett egyéni vállalkozói tevékenységet, adószámot építmény bérbeadása céljából kért, és nem vitatta az adóhatóság által felállított készpénzforgalmi mérlegben rögzített kiadások és bevételek bekövetkeztét, összepszerűségét. A felperes a forráshiányok kapcsán kizárólag arra hivatkozott, hogy a vizsgált időszakot megelőző időszakban megszerzett jövedelméből, illetve megtakarításából rendelkezett fedezettel a vizsgált időszaki kiadásaira. Elévült időszakra azonban az adóhatóság nem végezhet ellenőrzést, csak az elé tárt adatok hitelt érdemlősége, valóságtartalma tekintetében vizsgálódhat az Art. 109.§ (3) bekezdése értelmében.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy az Art. 97. § (6) bekezdése szerinti szabályozásból következően a becslési eljárás során a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem az adózó javára, hanem terhére kell értékelni. Az Art. 109. § (3) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó csak hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja. Az ügyben mindezek miatt és a Pp. 164. §-a szerinti szabályozásra figyelemmel a felperesnek kellett volna hitelt érdemlő adatokkal igazolnia a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést, azaz azt a nyilatkozatát, hogy kiadásainak forrása elévült időszaki bevétele, illetve az ebből származó megtakarítása volt.

A felperes érvelésével ellentétben az adóhatóság és az elsőfokú bíróság is vizsgálta a felperes által e körben előadott tények, adatok valóságtartalmát (alperesi határozat 9. oldal, jogerős ítélet 5-6. oldal). Az elsőfokú bíróság a peres eljárás során helyt adott a felperes bizonyítási indítványainak is, és ítéletének 5. oldalán levezette, hogy mely okoknál fogva, mely adatokra, tényekre, körülményekre figyelemmel nem tartja elfogadhatónak a felperes megtakarítások létére, rendelkezésre állására vonatkozó előadását. Részletesen elemzi a jogerős ítélet a tanúvallomásokban, nyilatkozatokban és a felperes által előadottakban mutatkozó ellentmondásokat is. Iratszerűen rögzíti, hogy a felperesi ingatlanok értékesítéséről a felperes gyermekeinek, a tanúknak nem volt olyan konkrét, egybehangzó előadása, amely a felperes javára hitelt érdemlő adatként értékelhető lett volna. Kitér az ítélet arra is, hogy a felperes bár hivatkozott arra, hogy a H. Dózsa Gy. u. 31. szám alatti ingatlan tetőterét a korábban kapott téglából építette, finanszírozta, de ezt és azt sem igazolta, hogy

megtakarítása a 2000. és 2002. években értékesített ingatlanokból származott volna. Okszerű, a logika szabályainak is megfelelő levezetést tartalmaz a jogerős ítélet arra nézve is, hogy a felperes által megjelölt ingatlanok értékéből más újabb ingatlanok vásárlására, illetve beépítésére került sor, és a felperes még további kölcsönt is vett fel. Az előzőekben részletezett, illetve egyéb adatok (pl. felperes bevallásban közöltek) helyes értékelésével állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem tudta hitelt érdemlő adatokkal igazolni az általa állított összegű bevételek, megtakarítások megszerzését, forráskénti felhasználását. A felperes felülvizsgálati kérelme tartalmát tekintve a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, erre azonban az előzőekben részletezettekre figyelemmel nem kerülhetett sor a rendkívüli jogorvoslati eljárásban.

A Kúria mindezek miatt azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem jogszabálysértő, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a személyes költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2015. szeptember 17.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró